

neris contineret officium : eam enim ob causam collegium dicitur Cardinaleum a majoribus institutum, ut ii & adsint Pontifici, & ad omnia Reipublicae tempora praefeo sint ; aegerrimeque latus eam rem Paulus erat ; quod minui Christianae civitatis majestas, cuius ipse princeps constitutus esset, videbatur, atque ejus privatim & consilium condemnari, & auctoritas contemni, qui non beneficium modo Bembo a se datum existimaret, sed etiam onus quoddam officii pro sua potestate impositum ; ut si de suo ille honore putaret sibi liberum esse recusare, dicto certe Pontificis audientem non esse, in eo vero & collegium, quod sanctum esset, & Pontificem violari. itaque adcurrunt ad eum undique amici ac necessarii ; agunt, hortantur, obsecrant, si sua ipse gloria minus moveatur, gentis ac posteritatis tamen memoriam nomenque respiciat ; ac tantam dignitatem in domum suam illatam ne ipse a se abjudicet. Parum primo Bembus eorum moveri oratione ; ut pote qui eadem saepenumero audisset jam olim prope omnia, ac refutasset : (a) ubi vero ad eum Petrus Landus adiit, qui civitatis, haud multo post, Princeps fuit ; qui unus apud Venetos magistratus amplissimus est, idemque perpetuus ; isque longa atque accurata oratione cum eo agere coepit, cum ostenderet quantum ea re subiturus esset offensionis atque invidiae ; quam indigne Pontificem Maximum, quam grayiter omnem sacerdotum amplissimum ordinem eam ignominiam ferre necesse esset ; cumque adderet, numquam haec, sine nutu atque consilio dei immortalis, accidere solere ; diligenter videret, ne divino numini refragaretur ; tum vero, animo sane suspenso ac perturbato, hominem Bembus in praesentia dimittit, rem in diem posterum differt ; &, quoniam religionem sibi injecisset, diligentius deliberaturum se pollicetur. Postridie ejus diei, cum res homini in religionem plane venisset ; fuit enim non versuta hac, atque ad hominum opiniones captandas simulata, quam in multis videmus, rugis supercilioque horridam, trititia ; sed, vere atque ex animo, pietatis colentissimus ; proximum in fanum mane ingressus est. Erat tum forte sacerdos ad aram, atque historiam de iis, quae a Christo dicta, aut gesta in terris sunt, quod evangelium appellamus, clara voce, ut mos sacrificium facientibus est, effari incepérat : vix dum pedem in templum intulerat Bembus ; ac sacerdos, Petre, ait, sequere me. ea vero illi vox, dei prope ipsius ore mitti, visa est. Itaque. cum omnem ex animo dubitationem sustulisset, quasi dei accitu Romam proficisci statuit. magnus fit domum ejus omnium hominum atque ordinum concursus, frequens gratulatio, maximus totius civitatis plausus. ille vero, paucis post diebus, silvas, recessusque suos, in quibus placatam, tranquillamque vitam prope omnem traduxisset atque exegisset, crebro appellans, atque identidem respectans, (b) Romam ire perrexit. Vere hoc dicere possum ; sic homini hoc discessu hilaritatem prorsus excusam, ut ejus pristinam jucunditatem, suavitatemque amici, familiaresque ex illa die desideraverimus, atque, in omne tempus amissam esse, doluerimus. Cultus est Romae Bembus cum a bonis plerisque omnibus Contareno, Sadoleto, Cortesio, Morono cardinalibus amplissimis, hominibusque eru-

(a) ubi vero ad eum Petrus Landus adiit, qui civitatis, haud multo post, Princeps fuit, &c.) Alucinatur iterum *Casa*. Bembum renunciatum esse Cardinalem mense martio, anno M. D. XXXVIII. supra docuimus ; cum Petrus Landus anno superiore jani a mense januario reipublicae Princeps esset salutatus.

(b) Romam ire perrexit) Eodem anno quo creatus est Cardinalis, mense septembri Romam contendit.